

वसंत सावंतांच्या कवितेतील निसर्गानुभव

(पान ५ वरून)

पाहतच या कवीने आयुष्य घालविले,
पृथ्वीवर पाय कधी ठरलाच नाही.

आत्मतृप्तीची ओसंडणारी प्रवाही लय
'अंगाई' या कवितेत आढळते. कवितेमुळे
भावजीवन उजळून निघाल्याचा सार्थ
अभिमानही इथे व्यक्त झालेला आहे.

भरले ताम्हन, तरली गंगा, हात शुभंकर
झाले

तीर्थाआधी स्वर्गचे पाणी डोळां आले
मिटले लोचन, उरांत भरली दिशांतली
पुण्याई

आई कविते, तुला भेटलो म्हण आतां
अंगाई

(उगवाई/पृ.८७)

अशीच कृतार्थतेची भावना पुढील ओळीत
व्यक्त होते.

पटले पृथ्वीचे मोल... आभाळच पृथ्वीकडे

घोडे झुकतांना, सरकतांना, मिटतांना...

मला कविता भेटली सुरुंच्या झाडांतून चंद्र
पालवतांना या पश्चिमी पृथ्वीवर

माझे आयुष्य अवघे सुंदर झाले या स्वरांनीच
मला अनोखे रंग बहाल केल्यावर....

(घरांनैच मला नाकारले/उगवाई/पृ.७४)

'शिस्तबध्द झाडांचे रांगोळीसारखे थवे',
'दुखरा किनारा', 'तंद्रीतून डोळ्यांपुढून

सरकणारे जीवनाचे चंद्रभास', 'ईद्रघनूच्या
रंगमय रेषांनी विणलेला मनांतल्या सुगंधी

स्वप्नांचा आकशझुला', 'रंगलक्षी मनाच्या
पडद्यावरून सरकणारे अनंत अनिर्बय

आकाशाचे घाटदार आकार', 'दर्हिवरलेल्या
काटा', 'आसावरीत बुडालेली तारांची

रांगोळी', 'वेदनांचा अमर्याद आलेख',
'मस्कारच्या दिशा', 'स्वप्नशिल्पी

फुलपाखरे', 'अमृताचे कोंब', धुवांघ
अंगाअंगांनी घुमणारा झऱ्यांचा चिद्घोष,

आभाळ - अभिषेकाची साद' व 'रंध्रात
वाजणारा पावा' इत्यादी प्रतिभा रसिकांच्या
मनात प्रसन्नता निर्माण करतात.

वसंत सावंतांच्या काव्यरचनेत विविधता
आहे. 'मना नच भय', 'खूण', 'पुष्कळाची

वाट, 'वाट' व दुः ख इ. अमंग त्यांनी
लिहिले आहेत. त्यात भावगर्म

चिंतनशीलता दिसून येते. दीर्घ रचनेपासून
मिताक्षरी छंदोबध्द कविता त्यांनी लिहिल्या

आहेत. त्यात त्यांची प्रयोगशीलता दिसून
येते. या आत्मनिष्ठ कवीला सामाजिक,

सांस्कृतिक जीवनातील विसंवादही दिसतो.
'उगवाई'मध्ये उपहासाव्यंजक स्वरांत

त्यावर कलात्म भाष्य करणाऱ्या काही
कविता लिहिल्या आहेत.

झाडांच्या मोरपिस्तांनी श्वास घेणारे
वसंत सावंतांचे कविमन त्यांच्या

कवितांमधून तरल संवेदनांद्वारे व्यक्त होते.